

П Р И С Ъ Д А

№ 260000

02.02.2024 година

град ПЛЕВЕН

В ИМЕТО НА НАРОДА

ПЛЕВЕНСКИ ОКРЪЖЕН СЪД

наказателен състав

На втори февруари

две хиляди двадесет и четвърта година, в

публично заседание в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ЕМИЛ БАНКОВ

СЪД.ЗАСЕДАТЕЛИ: 1. СТЕФАН ИВАНОВ КОПЧЕВ

2. ДАНИЕЛ МАРИНОВ БОЖКОВ

СЕКРЕТАР: ЦВЕТОМИР ЦЕНКОВ

ПРОКУРОР: НИКОЛАЙ ПАЧЕВСКИ

като разгледа докладваното от ПРЕДСЕДАТЕЛЯ

НОХД№898 по описа за 2019 година и на основание данните по делото и Закона

П Р И С Ъ Д И:

ПРИЗНАВА ПОДСЪДИМИЯ М.Д.А. - роден на 01.01.1973 г. в (...), живее в (...), български гражданин, със средно образование, женен, неосъждан, [ЕГН] ЗА ВИНОВЕН ЗА ТОВА, ЧЕ :

1. В периода от 13.11.2017г. до 13.03.2018г. в гр.Плевен и в землището на с.Славовица, обл. Плевен, при условията на продължавано престъпление с две деяния, които осъществяват поотделно състав на едно и също престъпление, извършени са през непродължителен период от време, при една и съща обстановка и при еднородност на вината, при което последващото се явява от обективна и субективна страна продължаване на предшестващото, с цел да принуди О.Т.И., в качеството му на длъжностно лице, във връзка със службата му - управител на „Славовица 2011“ ЕООД, да се разпорежи с правото на дружеството да ползва земеделска земя в землището на с.Славовица по чл.37в, ал.3, т.2 от ЗСПЗЗ, а именно имот № 15006, с площ 19.076дка с равностойност на правото - 858.42лв., го заплашил с насилие, като деянието било придружено със заплахи за убийство, както следва :

- На 13.11.2017г. в землището с.Славовица с цел да принуди О.И. го заплашил с убийство;**
- На 13.03.2018г. в гр.Плевен с цел да принуди О.И. го заплашил с убийство,**

поради което и на основание чл.213а, ал.3, т.6, вр.ал.2, т.1, във вр. с ал.1, във вр. с чл.26, ал.1, във вр. с чл. 54 от НК ГО **ОСЪЖДА НА ДЕСЕТ ГОДИНИ ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА**, при първоначален **СТРОГ РЕЖИМ** при изтърпяване на наказанието и **ГЛОБА в размер СЕДЕМ ХИЛЯДИ ЛЕВА**, като на основание чл. 304 от НПК ГО **ПРИЗНАВА ЗА НЕВИНЕН** и ГО **ОПРАВДАВА** за това, че на 28.06.2018 г. в землището на с. Славовица с цел да принуди О.Т.И., в качеството му на длъжностно лице, във връзка със службата му - управител на „Славовица 2011“ ЕООД, да се разпорежи с правото на дружеството да ползва земеделска земя в землището на с.Славовица по чл.37в, ал.3, т.2 от ЗСПЗЗ, а именно имот № 15006, с площ 19.076дка с равностойност на правото - 858.42 лева повредил имущество - хедер за комбайн „Клаас С 750“, собственост на „Славовица 2011“ ЕООД, повредата е на стойност 743.61 лева.

2. В периода от неустановен ден, от началото на месец юли 2015г. до 31.05.2017г. в гр. Стара Загора, гр.Хасково, гр.Плевен и гр.Димитровград, при условията на продължавано престъпление, с четири деяния, които осъществяват поотделно състав на едно и също престъпление, извършени са през непродължителен период от време, при една и съща обстановка и при еднородност на вината, при което последващото се явява от обективна и субективна страна продължаване на предшестващото набрал И.П.С. с [ЕГН] от (...), чрез използване на принуда и състояние на зависимост, и го транспортирал на до с.Славовица, обл.Плевен, с цел да бъде използван за принудителен труд и да бъде държан в принудително подчинение, независимо от съгласието му, както следва:

На неустановена дата през месец юли 2015г. в гр.Стара Загора набрал И.П.С. от (...), чрез използване на принуда и състояние на зависимост и го транспортирал на същата до с.Славовица, обл.Плевен, с цел да бъде използван за принудителен труд и да бъде държан в принудително подчинение, независимо от съгласието му.

На неустановена дата през месец октомври 2015г., в гр.Хасково набрал И.П.С. от (...), чрез използване на принуда и състояние на зависимост и го транспортирал на същата дата до с.Славовица, обл.Плевен, с цел да бъде използван за принудителен труд и да бъде държан в принудително подчинение, независимо от съгласието му.

На неустановена дата през периода от 01.01.2016г. до 31.12.2016г. в гр.Плевен набрал И.П.С. от (...), чрез използване на принуда и състояние на зависимост и го транспортирал на същата дата до с.Славовица, обл.Плевен, с цел да бъде използван за принудителен труд и да бъде държан в принудително подчинение, независимо от съгласието му.

На неустановена дата през периода 01.05.2017г. до 31.05.2017г. в гр.Димитровград набрал И.П.С. от (...), чрез използване на принуда и състояние на зависимост и го транспортирал на същата дата до с.Славовица,

обл.Плевен, с цел да бъде използван за принудителен труд и да бъде държан в принудително подчинение, независимо от съгласието му, поради което и на основание чл. 159а, ал.2, т.2, алт.1 и т.4 във вр. с ал.1, във вр. с чл.26, ал.1, във вр. с чл. 54 от НК **ГО ОСЪЖДА НА ШЕСТ ГОДИНИ ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА**, при първоначален **СТРОГ РЕЖИМ** на изтърпяване на наказанието и **ГЛОБА В РАЗМЕР НА ПЕТНАДЕСЕТ ХИЛЯДИ ЛЕВА**.

3. От неустановен ден на месец юли 2015г. до 24.07.2018г. в с.Славовица, обл.Плевен използвал пострадалия от трафик И.П.С. от (...) с [ЕГН] за принудителен труд, като същият е държан в принудително подчинение независимо от съгласието му, поради което и на основание чл.159в, във вр. с чл. 54 от НК **ГО ОСЪЖДА НА ШЕСТ ГОДИНИ ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА**, при първоначален **СТРОГ РЕЖИМ** на изтърпяване на наказанието и **ГЛОБА В РАЗМЕР НА ПЕТНАДЕСЕТ ХИЛЯДИ ЛЕВА**.

4. На неустановена дата през м.07.2018г. в землището на с.Славовица, обл.Плевен, причинил на И.П.С. с [ЕГН] от (...) средна телесна повреда, изразяваща се в счупване на лява лакътна кост, което довело до трайно затруднение движението на горен ляв крайник, поради което и на основание чл. 129, ал.2, вр.ал.1, във вр. с чл. 54 от НК **ГО ОСЪЖДА НА ТРИ ГОДИНИ ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА** при първоначален **СТРОГ РЕЖИМ** на изтърпяване на наказанието.

5. На 13.03.2018 г. в гр.Плевен, направил опит да принуди Т.О.И. от същия гр. да извърши нещо противно на волята му - да оттегли жалбата си до Окръжна прокуратура - гр.Плевен, като употребил за това заплашване, като опитът останал недовършен, поради независещи от дееца причини, поради което и на основание чл. 143, ал.1, вр.чл.18, ал.1, във вр. с чл. 54 от НК **ГО ОСЪЖДА НА ТРИ ГОДИНИ ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА** при първоначален **СТРОГ РЕЖИМ** на изтърпяване на наказанието.

6. На неустановена дата през м.03.2018г. в с.Славовица, обл.Плевен се закарнал на С.В.С. от с.с. с убийство и това закарване, би могло да възбуди основателен страх за осъществяването му, поради което и на основание чл. 144, ал.3, вр.ал.1, във вр. с чл. 54 от НК **ГО ОСЪЖДА НА ТРИ ГОДИНИ ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА** при първоначален **СТРОГ РЕЖИМ** на изтърпяване на наказанието.

На основание чл.23, ал.1 от НК **НАЛАГА** на подсъдимия **М.Д.А.**, [ЕГН], едно общо, най-тежко наказание от наложените му с настоящата присъда, а именно **ДЕСЕТ ГОДИНИ ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА** при първоначален **СТРОГ РЕЖИМ** на изтърпяване на наказанието.

На основание чл. 23, ал. 3 от НК **ПРИСЪЕДИНЯВА ИЗЦЯЛО** наказанията **ГЛОБА**, наложени на подсъдимия **М.Д.А., [ЕГН]** в **ОБЩ РАЗМЕР ТРИДЕСЕТ И СЕДЕМ ХИЛЯДИ ЛЕВА.**

ПРИСПАДА на основание чл. 59 от НК при изпълнение на наказанието лишаване от свобода времето, през което подсъдимият **М.Д.А., [ЕГН]** е бил с мярка за неотклонение „задържане под стража“, считано от 25.07.2018 г. до 23.01.2019 г. и времето, през което подсъдимият е бил с мярка за неотклонение „домашен арест“, считано от 23.01.2019 г. до 19.11.2019 г.

След влизане на присъдата в сила веществените доказателства да се върнат на подсъдимия.

ОСЪЖДА на основание чл.189, ал.3 от НПК подсъдимия **М.Д.А., [ЕГН]** да заплати по сметката на ОД на МВР - Плевен направените по време на досъдебното производство разноски по делото в размер на 2884,52 лева.

ОСЪЖДА на основание чл.189, ал.3 от НПК подсъдимия **М.Д.А., [ЕГН]** да заплати по сметката на ОС - Плевен направените по време на съдебното следствие разноски в размер на 632,89 лева.

ПРИСЪДАТА може да се обжалва и протестира в петнадесет дневен срок от днес пред Апелативен съд - Велико Търново.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:
СЪД.ЗАСЕДАТЕЛИ: 1.
2.

МОТИВИ:

Против подсъдимият М.Д.А. са повдигнати обвинения за това, че:

1. В периода от 13.11.2017г. до 28.06.2018г. в гр.Плевен и в землището на с.Славовица, обл. Плевен, при условията на продължавано престъпление с три деяния, които осъществяват поотделно състав на едно и също престъпление, извършени са през непродължителен период от време, при една и съща обстановка и при еднородност на вината, при което последващото се явява от обективна и субективна страна продължаване на предшестващото, с цел да принуди О.Т.И., в качеството му на длъжностно лице, във връзка със службата му - управител на „Славовица 2011“ЕООД, да се разпорежи с правото на дружеството да ползва земеделска земя в землището на с.Славовица по чл.37в, ал.3, т.2 от ЗСПЗЗ, а именно имот № 15006, с площ 19.076дка с равностойност на правото - 858.42лв., го заплашил с насилие, като деянието било придружено със заплахи за убийство и увреждане на имущество както следва :

На 13.11.2017г. в землището с.Славовица с цел да принуди О.И. го заплашил с убийство;

На 13.03.2018г. в гр.Плевен с цел да принуди О.И. го заплашил с убийство;

На 28.06.2018г., в землището на с.Славовица повредил имущество - хедер за комбайн „Клаас С 750“, собственост на „Славовица 2011“ЕООД, повредата е на стойност 743.61 лева.

- Престъпление по чл.213а, ал.3, т.6, вр.ал.2, т.1, алт. 1 и т.3, алт.3 вр.ал.1, вр.чл.26, ал.1 от НК;

2. В периода от неустановен ден, от началото на месец юли 2015г. до 31.05.2017г. в гр. Стара Загора, гр.Хасково, гр.Плевен и гр.Димитровград, при условията на продължавано престъпление, с четири деяния, които осъществяват поотделно състав на едно и също престъпление, извършени са през непродължителен период от време, при една и съща обстановка и при еднородност на вината, при което последващото се явява от обективна и субективна страна продължаване на предшестващото набрал И.П.С. с [ЕГН] от (...), чрез използване на принуда и състояние на зависимост, и го транспортирал на до с.Славовица, обл.Плевен, с цел да бъде използван за принудителен труд и да бъде държан в принудително подчинение, независимо от съгласието му, както следва:

На неустановена дата през месец юли 2015г. в гр.Стара Загора набрал И.П.С. от (...), чрез използване на принуда и състояние на зависимост и го транспортирал на същата до с.Славовица, обл.Плевен, с цел да бъде използван за принудителен труд и да бъде държан в принудително подчинение, независимо от съгласието му

На неустановена дата през месец октомври 2015г., в гр.Хасково набрал

И.П.С. от (...), чрез използване на принуда и състояние на зависимост и го транспортирал на същата дата до с.Славовица, обл.Плевен, с цел да бъде използван за принудителен труд и да бъде държан в принудително подчинение, независимо от съгласието му.

На неустановена дата през периода от 01.01.2016г. до 31.12.2016г. в гр.Плевен набрал И.П.С. от (...), чрез използване на принуда и състояние на зависимост и го транспортирал на същата дата до с.Славовица, обл.Плевен, с цел да бъде използван за принудителен труд и да бъде държан в принудително подчинение, независимо от съгласието му.

На неустановена дата през периода 01.05.2017г. до 31.05.2017г. в гр.Димитровград набрал И.П.С. от (...), чрез използване на принуда и състояние на зависимост и го транспортирал на същата дата до с.Славовица, обл.Плевен, с цел да бъде използван за принудителен труд и да бъде държан в принудително подчинение, независимо от съгласието му.

Престъпление по чл.159а, ал.2, т.2, алт. 1 и т.4 във вр. с ал.1, във вр. с чл.26, ал.1 от НК.;

3. От неустановен ден на месец юли 2015г. до 24.07.2018г. в с.Славовица, обл.Плевен използвал пострадалия от трафик И.П.С. от (...) с [ЕГН] за принудителен труд, като същият е държан в принудително подчинение независимо от съгласието му.

Престъпление по чл. 159в от НК.;

4. На неустановена дата през м.07.2018г. в землището на с.Славовица, обл.Плевен, причинил на И.П.С. с [ЕГН]: от (...) средна телесна повреда, изразяваща се в счупване на лява лакътна кост, което довело до трайно затруднение движението на горен ляв крайник.

Престъпление по чл.129, ал.2, вр.ал.1 от НК.;

5. На 13.03.2018 г. в гр.Плевен, направил опит да принуди Т.О.И. от с.гр. да извърши нещо противно на волята му - да оттегли жалбата си до Окръжна прокуратура - гр.Плевен, като употребил за това заплашване, като опитът останал недовършен, поради независещи от дееца причини.

Престъпление по чл. 143, ал. 1, вр.чл. 18, ал. 1 от НК.;

6. На неустановена дата през м.03.2018г. в с.Славовица, обл.Плевен се закарнал на С.В.С. от с.с. с убийство и това закарване, би могло да възбуди основателен страх за осъществяването му.

- Престъпление по чл.144, ал.3, вр.ал.1 от НК.

В с.з.представителят на ПОП поддържа обвинението против подсъдимия.

Защитниците на подсъдимия считат, че обвинението по всички

пунктове не е доказано и молят съда да постанови оправдателна присъда.

Подсъдимият разбира в какво се състои повдигнатото против него обвинение, не се признава за виновен и дава обяснения за част от деянията.

Съдът, като прецени доказателствата по делото поотделно и в тяхната съвкупност, намира за установено следното от фактическа страна:

По обвинението за престъпление по чл.213а, ал.3, т.6, вр.ал.2, т.1, алт.1 и т.3, алт.3 вр.ал.1, вр.чл.26, ал.1 от НК:

ЕООД „Славовица2011“-Плевен било учредено с учредителен акт на 21.03.2011г. с едноличен собственик на капитала О.Т.И., който бил назначен и за управител. На същата дата О.И. съставил декларация-съгласие, с която приел да изпълнява ръководната работа в юридическото лице.

На 08.09.2017 година, в Общинска служба по земеделие към Община Долна Митрополия, било проведено събрание за стопанската 2017-2018 година, на което събрание присъствали земеделски производители, обработващи земи в региона, както и О.И., като управител на „Славовица-2011“ ЕООД-гр. Плевен, така и М.А., като представител на „Карина 17“ ЕООД-гр.Плевен.

На това събрание, по реда и условията на чл. 37в, ал.2 от ЗСПЗЗ, било изготвено споразумение, по силата на което били разпределени поземлените имоти в землището на с.Славовица за ползване на различните стопани. По силата на споразумението имот № 15006, с площ 19.076 дка, бил разпределен за стопанисване от „Славовица 2011“ ЕООД-гр.Плевен, наред и с други имоти. Съобразно разпоредбите на Закона за собствеността и ползването на земеделските земи и клаузите на споразумението, срещу полученото право да ползва имот № 15006 за цялата стопанска година, представляваното от О.И. дружество „Славовица 2011“ заплатило сумата от 858.42 лева. От споразумението в тази му част останал недоволен подс. А., защото смятал, че е ошетен по отношение ползването на същия имот, разпределен за стопанисване на „Славовица 2011“ ЕООД- гр.Плевен, твърдейки, че той му бил обещан за ползване от собственика. Няколко дни след събранието, М.А. срещнал О.И. в село Славовица и му поискал незабавното предоставяне на имот № 15006. И. отказал на А., с аргумент, че А. бил пропуснал да възрази споразумението в тази му част по предвидения от закона ред. И. му заявил, че евентуално прехвърляне би било възможно едва на следващата стопанска година. Това предизвикало гнева на А., който не обичал да му се противоречи и заявил с нетърпящ възражение тон, че О.И. трябва да му предостави имота.

Скоро след този разговор на 25.10.2017 година О.И. констатирал срязване на седемнадесет броя гуми на различни земеделски машини, собственост на дружеството си. И. подал жалба в РУ - град Долна Митрополия. Във връзка с подадената жалба бил призован М.А., за снемане на писмено сведение. След като разбрал кой е подал жалбата и повода за нея,

на 13.11.2017г. А., отишъл в землището на село Славовица и намерил О.И., който работел сам на нивата си. Започнал да му крещи гневно „Много говориш! Няма ли да спреш да пишеш! С теб е свършено!“. Тогава М.А. заплашил И., че заради двадесетте декара ще го убие като го бутне под трактора, като щяло да се води за „нещастен случай“. Обстоятелството, че значително по-възрастният И. се намирал сам в полето с несравнимо по-силния от него А., който на всичко отгоре притежавал оръжие довело до уплахата му и поради това дори не реагирал. Подсъдимият видял това и решил да остави човека, като на тръгване му казал със закана интонация, че въпреки всичко и всички ще си вземе двадесетте декара. И. сигнализирал на телефон 112.

Явната демонстрация на решимост у М.А. да се саморазправя с О.И. и сина му Т.И. ги накарало да потърсят помощта на правоохранителните органи. Двата били призовани по преписка № 3286р-9197/2018г. на ГДНП и дали подробни сведения, като поискали да подадат жалба в ОД на МВР-Плевен, но били упътени да подадат такава в Окръжна прокуратура - Плевен, което двамата сторили на 19.02.2018г. За тези действия на двамата М.А. разбрал. Тъй като не изпитвал уважение към никакви институции и „правораздавал“ по собствени правила и в своя изгода, упражнявайки насилие и тормоз, решил да увеличи агресията си срещу О. и Т.И. и да ги принуди както да оттеглят жалбите си, така и О. да му отстъпи владението върху спорния имот.

На 13.03.2018 година в град Плевен, свид. Т.И. шофирал личния си автомобил „Волво“ с [рег. №] На светофар в района на Автогара-Плевен спрял на червен сигнал и в това време подсъдимият без разрешение от страна на Т.И. се качил в автомобила му. Започнал да го псува и обижда. Заканил му се, че ще го убие ако не оттегли жалбите си до полиция и прокуратура. Заявил му, че не го е страх от полиция и прокуратура и „24 часа, 72 часа, излизам и умираш!“. Казал на Т.И. да предаде на баща му О., че същото го очаква и него, ако не му даде имота, като дал срок на О.И. да му отстъпи 20-те декара до края на м.март или да го обезщети по друг начин. Изплашен от това агресивно поведение Т.И. само успял да отвърне: „Добре, ще се оправим.“. Въпреки заканата обаче И. не предприел действия по оттегляне на жалбата си. За този инцидент подсъдимият провежда телефонен разговор с неизвестно лице, на което обяснява как е влязъл в автомобила на свид. Т.И. и е осъществил физическо и психическо насилие върху него. Същият е отразен върху ВДС, изготвен при употреба на разрешено по установения от закона ред използване на СРС.

След този случай, подс. А. продължил да осъществява натиск върху пострадалия О.И. и сина му Т.И., с цел О.И. да се разпорежи с правото да ползва поземлен имот № 15006. Срещал ги и многократно ги заплашвал. Движейки се с автомобил и виждайки О.И. и членове на семейството му да управляват автомобили тръгвал със своето МПС срещу тях. За това

подсъдимият говори по телефона със свой събеседник без да знае, че спрямо него се прилагат СРС. Записан е и разговор между подсъдимия и свид. Т.И., в който първият заплашва втория, че ще го сгази. Също в множество телефонни разговори, копирани върху ВДС, придобити по посочения способ пита свои събеседници, как може да се повреди селскостопанска техника, споделя опита си и се хвали, че е повреждал такава на други лица и е унищожил реколтата на други земеделски производители в т.ч. и на свид. О.И., като дори заявява гордо: „Следващата година няма да имам съседи!“. Свид. В.Г. от своя страна също сочи, че той, съпругата му и синът му са били обект на тормоз по различни начини от подсъдимия, заплахи, физическо насилие сплашване чрез опит за предизвикване на ПТП, а освен това е унищожавал посевите засети от синът на свидетеля. Едно от деянията касае нива със слънчоглед засята от синът на свидетеля, която е била в съседство с имот обработван от подсъдимия. Свид. В.Г. твърди, че подсъдимият наръсил слънчогледа на сина му и го е унищожил. В приложените ВДС се съдържа запис на телефонен разговор, в който подсъдимият се хвали на събеседника си, че е наръсил съседната нива със слънчоглед и тя не е родила реколта.

На 21.06.2018г. М.А. бил в сервиз, находящ се в гр.Плевен на ул.“Българска авиация“. По същото време в сервиза отишъл и Т.И.. Като го видял А. започнал да го обижда и псува. Приближил се и го ударил с юмрук в областта на главата, изплюл се в лицето му и го попитал „Какво като си полицай? Не можеш да ядеш бой ли? Сега тук има много хора, обаче като те срещна някъде насаме ще те пребия!“. След това го изгонил от сервиза с думите „Марш оттук, мършо!“. За това си „геройство“ подсъдимият се хвали на свой събеседник по телефона. Този разговор също е отразен върху ВДС, изработен при експлоатация на СРС.

Свид. П.А.Н. работел при И. и му помагал да ремонтира машините си. На отиване към дома на И. минавал покрай дома на А.. Няколко пъти, на различни дати през месец април, А. спирал на улицата П.А.Н. и му казвал да занесе две рози в къщата на О.И., който бил починал, или го питал защо отива при „чичо си О., не бил ли разбрал, че е починал?“.

Тази фактическа обстановка се установява от показанията на свидетелите О.И. /както тези изложени на етапа на съдебното следствие, така и депозираните пред орган на досъдебното производство и прочетени в съдебната фаза на процеса на осн. чл.281, ал.4, във вр. с ал.1, т.2 от НПК, които свидетелят напълно поддържа/ и Т.И., отчасти от показанията на свид. З.Д. и П.Н., от заключенията на ВЛ по назначените експертизи, от приложените по делото писмени доказателства и ВДС, изготвени при експлоатация на СРС.

Изложената по-горе фактическа обстановка се установява на първо място от показанията на свидетелите О.И. /както тези разказани на етапа на съдебното следствие, така и депозираните пред орган на досъдебното производство и прочетени в съдебната фаза на процеса на осн. чл.281, ал.4,

във вр. с ал.1, т.2 от НПК, които свидетелят напълно поддържа/ и Т.И.. Те са непротиворечиви, кореспондират помежду си и дават възможност да се направят категорични изводи относно фактите-системен тормоз върху тях и друг член на семейството от страна на подсъдимия по различни начини и поводи, в т.ч. и заради ползването на процесния парцел, както и заради оплакванията за нарушаване на правата им до различни институции, с цел да ги подчини и да ги принуди да изпълняват желанията му. Неоснователно е възражението на защитата, че свид. Т.И.- служител на МВР се е възползвал от протекциите на бивш ръководител в МВР, чийто шофьор е бил. Липсват каквито и да е данни лица по делото, в т.ч. и служители на МВР да са нарушили задълженията си или да са превишили правата си с такава цел, каквито внушения се правеха в хода на целия процес от страна на защитата, като в тях се намесваше и личността на наблюдаващия прокурор, което предизвика сезиране от съда на компетентните органи, които след разследване се произнесоха в обратния смисъл. По-подробно на този факт съдът ще обърне внимание по-надолу в мотивите, коментирайки обвинението за престъпленията от които е пострадал И.С.. Напротив установява се, че пострадалите са действали изцяло в съответствие със закона в случаите, когато са били засегнати правата им.

Точно обратното е поведението на подсъдимия, въпреки опитите на защитата да представи действията му спрямо горепосочените свидетели, като опит да защити стопанските си интереси. В показанията си, депозиран в о.с.з., проведено на 28.10.20 г. свид. З.Д. -служител в ОбС „Земеделие“-гр. Долна Митрополия твърди, че е имало случай когато подсъдимият е представил акт за собственост на И.Б. върху имот, който бил разпределен за обработване, като т.нар. „бяло петно“ на О.И., но документът не е бил приет, защото е представен след определения срок. В о.с.з., проведено на 10.09.20 г. по настоящето дело един от защитниците на подсъдимия представи заверени преписи от НА за покупко-продажба на недвижим имот № 57, т.7, рег. № 4867, дело 436 от 2005 г. и Договор за отдаване под наем на земеделска земя. Прави впечатление, че с посочения нотариален акт собственичката М.С. продава на И.Б. като физическо лице спорният имот № 15006, с площ 19.076дка. С договора за наем /в титулната част на който месецът на сключване е поправен/ „Лили“ ЕООД с Управител И.Б., като наемодател, предоставя на подсъдимият като наемател общо седем имота, между които и спорният имот № 15006, с площ 19.076дка. Липсват доказателства той да е напуснал патримониума на физическото лице И.Б., който го е придобил през 2005 г. с горепосочената сделка и да е преминал в патримонуима на юридическото лице „Лили“ ЕООД. Това обаче не е толкова съществено, доколкото ЗЗД не поставя условие наемодателят да е собственик на имота. По-важното е, че в т.2 от договора за наем сключен през 2017 г. е отбелязано, че той се сключва за срок от една година и влиза в сила от 2020 г. до 2021 г. С други думи представените документи дори не установяват правото на М.А. да

обработка този имот през стопанската 2017-2018 година.

Този начин на действие на подсъдимия е обясним и от заключението на ВЛ по назначената съдебно-психиатрична експертиза. В него ВЛ посочва, че водещи личностови характеристика при него са насилието под различните му форми и непримиримост в ситуация на конфликт на интереси. Тези личности /ВЛ определя подсъдимия като нарцистична личност/ изискват от околните да се съобразяват с желанията им и да се подчиняват, изпитват удоволствие и наслаждение да обвиняват шантажират и наказват, да причиняват страдание, за да им се подчиняват. Когато не се отнасят към тях, като към специални личности и им противоречат, могат да реагират с инфантилен гняв, достигащ до насилие.

Що се отнася до третото от деянията включени в обвинението срещу подсъдимия за престъпление по чл.213а, ал.3, т.6, вр.ал.2, т.1, алт.1 и т.3, алт.3 вр.ал.1, вр.чл.26, ал.1 от НК- за това, че на 28.06.2018г., в землището на с.Славовица повредил имущество -хедер за комбайн „Клаас С 750“, собственост на „Славовица 2011“ ЕООД, повредата е на стойност 743.61 лева, съдът счита, че същото не е доказано по несъмнен начин.

Безспорно такава вреда е настъпила-това се доказва от показанията на свид. Т.И., О.И., И.С. и заключението на ВЛ по назначената АТЕ.

Също така безспорно е, че в множество разговори отразени върху ВДС, придобити чрез използване на СРС подсъдимият се съветва със събеседниците си как е възможно да се повреди земеделска техника, споделя как самият той е повреждал такава на други производители. Тези данни се установяват и от показанията на свид. С.Й., Д.И. и Н.Т..

Липсват обаче убедителни доказателства, че това деяние е извършено именно от подсъдимия, както и дали мотивът за извършването му е бил съществуващият спор за обработката на процесната земеделска земя или намерението да се увреди земеделска техника, без да се преследва друга цел, което от обективна и субективна страна насочва към друг вид престъпление.

При така установената фактическа обстановка съдът намира за установено от правна страна, че с деянията коментирани в този абзац подсъдимият е осъществил състава на престъпление по чл.213а, ал.3, т.6, вр.ал.2, т. 1, във вр. с ал.1, във вр. с чл.26, ал.1 от НК, като в периода от 13.11.2017г. до 13.03.2018г. в гр.Плевен и в землището на с.Славовица, обл. Плевен, при условията на продължавано престъпление с две деяния, които осъществяват поотделно състав на едно и също престъпление, извършени са през непродължителен период от време, при една и съща обстановка и при еднородност на вината, при което последващото се явява от обективна и субективна страна продължаване на предшестващото, с цел да принуди О.Т.И., в качеството му на длъжностно лице, във връзка със службата му -управител на „Славовица 2011“ ЕООД, да се разпорежи с правото на дружеството да ползва земеделска земя в землището на с.Славовица по чл.37в, ал.3, т.2 от ЗСПЗЗ, а именно имот № 15006, с площ 19.076дка с

равностойност на правото - 858.42лв., го заплашил с насилие, като деянието било придружено със заплахи за убийство, както следва :

- На 13.11.2017г. в землището с.Славовица с цел да принуди О.И. го заплашил с убийство;
- На 13.03.2018г. в гр.Плевен с цел да принуди О.И. го заплашил с убийство.

Деянията са извършени от подсъдимия при условията на пряк умисъл-същият е съзнавал общественотоопасния им характер, предвиждал е техните общественотоопасни последици и е искал настъпването им.

Причини за извършване на това престъпление са намерението на дееца да се облагодетелства по неправомерен начин и незачитане на установения в страната правов ред.

По изложените по-горе съображения и на основание чл.304 от НПК подсъдимият следва да бъде признат за невинен и оправдан за това, че на 28.06.2018 г. в землището на с. Славовица с цел да принуди О.Т.И., в качеството му на длъжностно лице, във връзка със службата му - управител на „Славовица 201Т“ЕООД, да се разпорежи с правото на дружеството да ползва земеделска земя в землището на с.Славовица по чл.37в, ал.3, т.2 от ЗСПЗЗ, а именно имот № 15006, с площ 19.076дка с равностойност на правото - 858.42 лева повредил имущество - хедер за комбайн „Клаас С 750“, собственост на „Славовица 2011“ЕООД, повредата е на стойност 743.61 лева.

При определяне на наказанието,което следва да бъде наложено на подсъдимия за извършеното от него деяние, съдът в съответствие с разпоредбата на чл.54 от НК съобрази отегчаващите и смекчаващите отговорността на извършителя обстоятелства.

Като отегчаващо отговорността обстоятелство е необходимо да се има предвид на първо упоритостта на подсъдимия за постигане на престъпния му замисъл явяваща от множеството и различни начини на тормоз върху пострадалия и членове на семейството му през продължителен период от време. Факт е също, че подсъдимият е извършил няколко престъпления, за които е обвинен и признат за виновен с настоящия съдебен акт.

Смекчаващо отговорността на извършителя обстоятелство е фактът, че към настоящия момент същият е неосъждан. То обаче не следва да се абсолютизира и да се ползва с приоритет при определяне на наказанието по следните съображения:

На първо място от приложената по делото характеристична справка на дееца се установява, че от години цялата Община Долна Митрополия е пропищяла от неговото нахалство, заплахи, самоуправство и тормоз, но никой не желае да пуска жалби и сигнали срещу него, защото той държи останалите в страх от саморазправа. В справката М.А. е квалифициран като много докачлив, заядлив, отмъстителен, влиятелен и конфликтен. Не търпи никой да му противоречи и ако някой го направи, преследва него и семейството му до последно. Не уважава и ненавижда държавните

институции като съд, прокуратура и МВР.

Същите изводи могат да се черпят и от телефонните разговори проведени между подсъдимия и различни събеседници, подслушани при експлоатация на разрешени от съда СРС.

В тях той многократно заявява, че не го интересуват съд, прокуратура и полиция и ще прави каквото си иска. По подобие на посочените по-горе деяния на молба от страна на служителка на друг земеделски производител да не обработва земи които не са му предоставени, заявява с невъзпитан тон, че не е бил на разпределението и ще обработва конкретната земя, защото тя му е била предоставена предходна година. В друг свой разговор заявява, че ще обработва които земи му харесат. В разговор със свой познат, който му се оплаква, че е бил спрян за проверка от органи на МВР заявява: „Ще му кажа: Я се стегни малко да те погледна, че не знам кога съм те назначил на работа!?“. В следващ разговор с гордост твърди, че той назначава на работа служителите на МВР. В друг разговор по подобен повод казва на събеседника си: „Ще дойда утре с тебе да направим полицаите на луди!“. Записан е разговор, в който негов познат му се оплаква, че е спрян за проверка от служители на МВР и иска съдействие от подсъдимия. Подсъдимият му заявява да каже на полицаите, че камиона е негов /на подсъдимия/. По-късно същият човек му звъни, за да го информира, че полицаите са го пуснали. Беседва със свой познат и иска съвет как да превози дърва добити не по установения от закона ред. Звъни на служител на НУГ или ДГС, за да го уговори да му съдейства при добив и транспортиране на дървесина в противоречие със закона. В показанията депозираните на досъдебното производство, прочетени на фазата на съдебното на осн. чл.281, ал.4, във вр. с ал.1 от НПК /по-надолу в мотивите съдът ще обясни защо ги кредитира, доколкото те основно съдържат доказателства за престъпленията, пострадал от които е свид. И.С./ свид. Р.М. сочи, че многократно, когато е превозвал дърва с някой от камионите на М.А. е бил спиран за проверка от служители на МВР и понякога подсъдимият лично е идвал на място и се е уговарял с полицаите да го пуснат, или се е обаждал на подсъдимия, който от своя страна се е обаждал на полицаите и са го пускали или е казвал, че работи за М.А. и са го пускали. За същото свидетелства и И.С., а свид. О.И., С.С., В.С. и В.Ц. заявяват, че многократно са подавали жалби в РУ-Долна Митрополия за действията на подсъдимия, но оплакванията им са били negliжрани, заради което смятат, че служители на МВР са прикривали действията на подсъдимия.

За това, че се занимава с незаконен дърводобив свидетелстват и О.И., Т.И., С.С., В.С., В.Ц., В.И..

Вярно е, че показанията на последния депозиран на етапа на съдебното следствие се различават съществено от тези депозираните пред орган на досъдебното производство, прочетени в съдебната фаза на процеса в съответствие с разпоредбата на чл.281, ал.4, във вр. с ал.1, т.1 от НПК. Съдът

счита, че следва да се кредитират тези от досъдебното производство, защото в тях свидетелят подробно и обширно посочва как подсъдимият го е принуждавал да продава незаконно добит дървен материал, какви заплахи е отправял към него. При разпита си в о.с.з., проведено на 20.05.21 г. свид. В.И. беше видимо притеснен от присъствието на подсъдимия и отговаряше уклончиво и с неохота на поставените въпроси. Но въпреки това заяви, че поддържа това, което е изложил пред органа на досъдебното производство.

В същото състояние беше и свид. А.Н., който в показанията при разпита си проведен на досъдебното производство, прочетени в съдебната фаза на процеса на осн. чл.281, ал.4, във вр. с ал.1, т.1 от НПК подробно разказва как в склад на кооперацията в с. Славовица, са били оставени на съхранение четири това царевица, собственост на управляваното и представлявано от свид. О.И. дружество, като складът бил заключен с катинар от свид. А.Н., който по-късно видял как пристигнал подсъдимия, срязал катинара, отворил вратата на склада и негови работници изсипали слънчоглед. Свид. А.Н. заявява, че не посмял да каже нищо, защото го е било страх подсъдимият да не го пребие. Посочва, че никой не желае да има вземане-даване с подсъдимия защото той е безскрупулен, много агресивен и отмъстителен. След това подсъдимият поставил свой катинар и си заминал, а когато по-късно свид. О.И. дошъл да вземе царевицата, свид. А.Н. му казал какво се е случило, О.И. се обадил по телефона на Председателя на кооперацията, който дошъл на място и тогава се появил подсъдимия, който обиждал и псувал О.И., казал му : „Какви сте вие да взимате чужди складове? Аз също имам нужда от склад!“. Според този свидетел О.И. поискал да му се даде достъп до царевицата, подсъдимият отказал и впоследствие складът бил изринат и подсъдимият започнал да държи там земеделската си техника, а царевицата изчезнала. При разпита си в о.с.з., проведено на 15.01.21 г. свид. А.Н. бе видимо силно притеснен и отговаряше също уклончиво и с неохота на поставените въпроси, което се обяснява със страха който изпитва от подсъдимия. Въпреки това, след прочитане на дадените от него на фазата на досъдебното производство показания, заяви, че ги поддържа. За този инцидент обилни доказателства се съдържат и в показанията на свид. О.И. и Т.И..

В записаните чрез подслушване телефонни разговори подсъдимият уговаря с други лица браконьерски лов-участие на подсъдимия в такъв соchi в показанията си и свид. Р.Р.. В друга комуникация подбужда събеседника си да извърши кражба на резервни части за селскостопанска техника и да му предаде откраднатото. Негов познат му звъни, за да му поиска „услуга“-да дойде да бие работниците му и той се съгласява. Посочва, че бие и своите работници. В друга комуникация заявява, че ще изсели от селото, в което живее хора, които не харесва /подобни закани и метод на действие споменават в показанията си и свид. С.С. и В.С.-същите ще бъдат обект на коментар по-нататък в настоящите мотиви/. Говори с лице как да не плаща

данъци, като споменава че е представил фалшив договор, заявява, че няма да плати данък и ако се наложи ще представи и друг фалшив договор „...иначе ще има проблеми колкото си искаш.“.

Жестокото и нечовешко отношение на подсъдимия към свид. И.С. ще бъдат коментирани от съда по-долу, когато се произнася по обвинението за престъпленията, по които този свидетел е пострадал, но то е поредно доказателство за манталитета и характера на М.А..

Относно личността на подсъдимия данни могат да се черпят и от заключението на ВЛ по назначената съдебно-психиатрична експертиза. То определя подсъдимия като егоцентрична личност с нереалистично завишена самооценка. Този тип хора фантазират изключителни качества, като вярват в собствената си уникалност и неповторимост и са погълнати от собствената си власт, престиж и суетност. Грижа ги е само за тях, емоционално не са способни на съчувствие и във взаимоотношенията с околните са експлоатиращи. Не могат да преживяват вина и търсят причините за конфликти извън себе си. Такива личности изпитват удоволствие и наслаждение да обвиняват, шантажират и наказват, да причиняват страдание, за да им се подчиняват. Конфликтите предразполагат агресивно поведение с цел доминиране и изискване да се съобразяват с определени техни потребности и желания.

Изложеното дотук детайлно описва подсъдимия като личност с висока степен на обществена опасност, поставила себе си над законите и морала и създала чувство за безнаказаност.

Като смекчаващо отговорността обстоятелство е необходимо да се има предвид и периодът от време изминал между извършването на престъпленията, предмет на настоящето производство и налагане на наказанието. Тук обаче също е необходима една ремарка – наказателното производство е образувано за няколко престъпления, което е наложило събирането и проверката, както в досъдебната, така и в съдебната фаза на процеса на множество доказателства, а също е фактът, че разглеждането на делото в съда бе забавено, заради необходимостта част от съдебните заседатели от новия мандат да получат допуск за работа с класифицирана информация.

За консумираното престъпление НК предвижда наказание лишаване от свобода от пет до петнадесет години и глоба от пет хиляди до десет хиляди лева, като съдът може да постанови конфискация до 1/2 от имуществото на дееца. Единствено заради периодът от време изминал между консумиране на престъплението и налагане на наказанието, макар и с направената по-горе в мотивите уговорка, въпреки очевидния превес на отегчаващите отговорността на дееца обстоятелства съдът намира, че следва да се наложи наказание около средата на предвиденото от закона, а именно десет години лишаване от свобода което да бъде изтърпяно при първоначален строг режим и глоба в размер 7 000 /седем хиляди/ лв. Това наказание би трябвало да

реализира ефективно целите си, предвидени в разпоредбата на чл.36 от НК. На първо място ще се въздейства предупредително и възпитателно върху извършителя, който, както бе посочено по-горе е лице с изключително висока степен на обществена опасност. Единственият начин той да бъде мотивиран положително към спазване на установения в страната обществен ред и съобразяването му с личността и правата на останалите граждани е реалното изтърпяване на наказание, което да не е минимално. Освен това по този начин ще се отнеме възможността му в един относително дълъг период от време да върши и други престъпления, като по този начин ще бъдат защитени интересите на добросъвестните членове на обществото. От друга страна следва да се осигури осъществяването и на генералната превенция като цел на наказанието, т.е. да се въздейства предупредително и възпитателно и върху останалите граждани в държавата, склонни да извършват престъпления от този вид. Тези деяния заемат голям дял от извършваните престъпления, което налага да се предприемат мерки за ограничаването им. Що се отнася до наказанието „Конфискация“ според настоящата инстанция налагането на такова не е необходимо, защото ще рефлектира негативно върху имущественото състояние на семейството на подсъдимия.

По обвиненията за престъпления по чл.159а, ал.2, т.2, алт.1 и т.4 във вр. с ал.1, във вр. с чл.26, ал.1, чл.159в и чл.129, ал.2, вр.ал.1 от НК с пострадали И.С.:

М.А. и И.П.С. се познавали от около 20 години, като С. бил нает от подсъдимия за извършване на трудова дейност изразяваща се в грижа за животните, собственост на А. и други трудови дейности, които му се възложат от него.

В началото отношението на подсъдимия към И.С. било добро, но към 2015 година, то се променило драстично. М.А. започнал да проявява непредизвикана физическа и психическа агресия към пострадалия С., изразяваща се в нанасянето на побои, удари с различни предмети, както и с ръце, по различни части на тялото на пострадалия, при което на С. получавал телесни увреждания, които често го поставяли в безпомощно състояние. Освен това И.С. бил обект на непрестанни обиди от страна на А., на публично унижаване на човешкото му достойнство чрез различни постъпки. Това А. правел, за да държи в подчинение С. и последният да полага така необходимия за стопанството на А. труд по поддръжка на животните и дърводобива. В замяна на това не му било плащано редовно за полагания труд. С. бил подложен на изключително тежка ежедневна трудова експлоатация. Тя включвала ранно ставане и обслужване на животните в стопанството на М.А.

- почистване, водопой, храна. След това А. го пращал да извършва сеч на дърва, калиброването им(метровки), товарене и транспортиране, сам или с други лица в светлата част на деня. Вечер след прибиране от гората С. отново обслужвал животните в стопанството

- чистене, хранене, водопой. Тежката и изнурителна работа водела до

изтощение на И.С., което било компенсирано от М.А. с бой, наричан „ласкаво“ от обвиняемия с думите „нагреване“, „кърпене“, „ремонт“, „оросяване“. Обикновено побоят започвал от рано сутрин, за да бъде събуден С. и да бъде принуден въпреки липсата на сили (случвало се да не получава храна и вода) да отиде да работи. И.С. се намирал в безизходица, която не успявал да преодолее сам, а и нямало кой да му помогне. Това положение на нещата го накарало на два пъти да се опитва да сложи край на живота си демонстративно пред А., само и само да го умилюсти, но последният го свалял от въжето. Така описаната трудова дейност и битие на И.С. той извършвал в продължение на години без почивен ден, като се случвало често С. да не се храни, а имало случаи, в които работел без да има вода за пиене.

Поради това С. решил да избяга от А.. На неустановен ден през месец юли 2015 година, пострадалият И.П.С. направил опит да се отърве от тормоза налаган му от М.А.. Възползвал се от оставането си сам и избягал от дома на подсъдимия. Качил на автобус, пътуващ за град Стара Загора. Имал намерение да стигне до град Хасково, където да си намери работа в строителството. А. забелязал отсъствието му и предположил посоката на бягство на С.. Последвал го с автомобил по посока Хасково. На автогарата в град Стара Загора А. видял С. в автобуса. А. наредил на С. да слезе и да се качи в автомобил - „Фоксваген Голф“, управляван от подсъдимия. И.С., поради страх да не бъде приложена физическа сила спрямо него, изразяваща се в жесток побой, се качил в автомобила - „Фолксваген Голф“, управляван от А. и бил откаран отново в дома на М.А., за да продължи полагането на труд.

След горепосочените събития, налаганият психически тормоз и физическата агресия спрямо пострадалия С. продължили със същия интензитет. През месец октомври 2015 година, отново направил опит да са избяга от М.Д.А.. И.С. се качил на автобус, пътуващ от село Славовица до град Плевен, след което от град Плевен се качил на автобус пътуващ за град Хасково. На автогарата, намираща се в град Хасково, С. отново бил посрещнат от А.. А. му казал през заплашително зъби веднага да се качва в колата. Отново поради страх, да не му бъде нанесен побой, С. се качил в автомобила „Фолксваген Голф“ и бил закаран в дома на М.А..

На неустановен ден през 2016 година, пострадалият И.П.С. направил трети опит да избяга от тормоза налаган му от М.Д.А., но този път С. бил застигнат от А., докато чакал автобусът за Хасково, още на гарата в град Плевен. Подсъдимият отново заповядал на пострадалия да тръгне с него с непосредствената заплаха да го пребие. И въпреки своята воля С. се качил в автомобил „БМВ Х5“, управляван от М.А., и бил откаран в село Славовица.

На неустановен ден през месец май 2017 година, пострадалият направил пореден опит да избяга от подсъдимия. С. се възползвал от факта, че М.А. се намира на изложба на кучета в друго населено място, наел такси с което стигнал до град Ловеч и от там се качил на автобус. С. в град Ловеч, бил забелязан от приятел на А., който съобщил на подсъдимия за поредното

бягство на И.С. с автобуса за гр.Хасково. Пострадалият бил причакан от А. на автогарата на град Димитровград. С. видял подсъдимия на гарата, който му направил недвусмислен жест с ръка незабавно да слезе от автобуса. От страх С. се подчинил и отново принудително бил откаран от М.А. в село Славовица. На следващия ден, след описаното бягство, на И.С. бил нанесен жесток побой от страна на подсъдимия, като наказание за това, че е избягал. Пострадалият С. бил поставен и държан от подсъдимия в робско и унижително положение. Последният отнел личната карта на С.. Същият бил настанен в един от боксовете за коне, в конюшната на М.Д.А., в село Славовица, на улица „Искър“ № 15, където съжителствал с малко диво прасе, което спяло на леглото, а той на земята.

На 01.04.2018г. след поредица от изтощителни дни на непрестанен труд И.С. колабирал. Почувствал се зле, не можел да стои изправен и започнал да повръща. Вместо да потърси за него квалифицирана медицинска помощ А. му поставил венозна система, в която включил банка глюкоза „Браун“ 10%, която се използва във ветеринарната медицина за подхранване на едри животни. След това провел телефонен разговор с познат ветеринарен лекар, в който попитал възможно ли е „конската глюкоза“ да „презоби“ И.С. и въпреки отговорът, че е възможно да се увреди здравето му поради претоварване на бъбреците, продължил да го налива с нея. В израз на самодоволство от стореното М.А. заснел с мобилния си телефон включената система на С.(л.394б от т.Ш). Това не бил единственият случай, в който подсъдимият, въпреки липсата на квалификация „лекувал“ пострадалия. Последният сочи случай, когато колабирал в гората по време на дърводобив и там на място подсъдимият му поставил венозна система. В един от разговорите записани при проведения оперативен способ „подслушване“ подсъдимият обяснява на събеседника си, че С. е припаднал и заявява, че ще лекува пострадалия както намери за необходимо.

На 21.06.2019г. късно вечерта М.А. видял, че И.С. е изхвърлил развалена храна за кучета на боклука. Ядосал се на С. и решил да го накара да яде от развалената кайма. Приблизил се към него и с дървен кол го заплашил с побой да изяде каймата. След като С. започнал да яде, А. му се подигравал и го обиждал. В същото време споделял с гордост стореното от него със събеседника си по телефона.

На неустановен ден през месец юли 2018 година, обвиняемият М.А. нанесъл пореден побой над И.С., тъй като останал недоволен от бавната работа на пострадалия.С. режел дърва в гора в близост до с.Славовица. М.А. взел мотика и започнал да нанася удари с нея по тялото на С.. Последният не смее да се предпазва и дори не спрял да реже с моторната резачка, защото се опасявал, че А. ще го пребие още по-жестоко. Просто продължил да реже с инструмента и понасял мълчаливо ударите. Това още повече озлобило А. и той му нанесъл удари в областта на ръцете на работещият с резачката С.. Един от ударите попаднал в областта на лакетната става на лявата му ръка и

бил тъй силен, че довел до фрактура, което причинило на С. силна болка. След побоя, ръката на С., между китката и лакътя, се подула и същият помолил А. да отиде на лекар, за да му бъде оказана медицинска помощ. Молбата на пострадалия обаче била незабавно и с насмешка отхвърлена от А. с думите, че му няма нищо и като се приберат ще му „удари една инжекция“.

На 24.07.2018 година, когато във връзка с ДП било извършено претърсване и изземване на горепосочения адрес, пострадалият И.С. бил намерен в конюшната на А. да живее в изключително лоши условия, като в същото помещение имало малко диво прасе. При извършването на претърсването С. бил изолиран от останалите членове на домакинството на А. съобразно разпоредбата на чл.161 от НПК. В този момент С. започнал да се моли на стоящия до него полицай-свид. П.В. да го спаси от М.А., поради което бил отведен оттам.

Тази фактическа обстановка се установява отчасти от обясненията на подсъдимия, от показанията на свид. И.С. /както тези депозирани в съдебната фаза на процеса, така и тези от досъдебната, дадени пред съдия, прочетени на етапа на съдебното следствие на осн. чл.281, ал.1, т.1 и 2 от НПК/, от показанията на свид. Р.М. депозирани на досъдебното производство, прочетени на фазата на съдебното на осн. чл.281, ал.4, във вр. с ал.1 от НПК, от показанията на свид. Л.Б.М., депозирани пред орган на досъдебното производство на 16.01.19 г. и прочетени в съдебната фаза на процеса на основание чл.281, ал.5, във вр с ал.1, т.1 и 2 от НПК, от показанията на свид. С.С., депозирани в хода на досъдебното производство и прочетени на етапа на съдебното следствие на осн. чл.281, ал.4, във вр. с ал.1, т.2 от НПК, от показанията на свид. В.С. и П.В., отчасти от показанията на свид. Д.И., Н.Т., Г.М., Р.Б., Б.О., Д.П., Д.Л., М.К., Ц.Л., З.К., Д.А., А.Й., Г.К., П.Г., О.К., Е.Н., Н.Я., П.П., Я.К., И.Ф., Х.М., Н.Н. и Р.Ф., от заключенията на ВЛ па назначените експертизи, от приложените по делото писмени доказателства и ВДС, изготвени при експлоатация на СРС.

В обясненията си подсъдимият не оспорва, че И.С. е работил при него, не не сочи да е упражнявал спрямо него насилие и принуда.

В съвсем различен смисъл е съдържанието на ВДС, изготвени в резултат от използването на СРС. В почти всеки от подслушаните десетки разговори подсъдимият с гордост обяснява какво причинява на пострадалия И.С.. Не крие, че го бие, малтретира, подлага на психически тормоз и т.н. Обижда свид. И.С. с прякор „Комара“, нарича го „идиот“, заявява, че ще му бие инжекция и ще му сложи система за коне /което е правил повече от един път съобразно показанията на свид. И.С. депозирани пред настоящия съд-веднъж в гората, където е извършвал дърводобив и веднъж в помещението което свидетелят обитавал, за което, както бе установено по-горе в досъдебното производство е приложена снимка/. Събеседникът му изразява опасения, че лекарството за коне, може да се отрази неблагоприятно на здравето на С., но подсъдимият отвръща, че той е свикнал на всичко. В друг

случай заявява, че Комара е припаднал и иска съвет какво да направи и отново заявява, че ще го лекува и нагрива. При трети разговор пак нарича с всякакви обиди Комара и заявява, че ще го унижи, като му сложи сутиен, но първо ще го бие. В много разговори се хвали, че редовно малтретира и унижава свид. И.С., използва всякакви жаргонни думи-„кърпи“, „нагрива“, „оросява“, „ремонтира“ и др. В друг разговор споменава на събеседника си, че Комара е работил цяла нощ, до сутринта в седем е одрал две прасета и от осем е заминал да реже дърва, като пак го е бил. Заявява, че го е сложил да спи с прасе. Хвали се, че и дъщеря му К. побърква и бие Комара, много е горд, че гледа от баща си. В разговор със съпругата си се обръща към лице от обкръжението му с обиди, а тя го пита: „На Комара ли говориш?“. В пореден разговор се хвали че в девет часа сутринта вече е пребил Комара: „Сънен го почнах на бой. Нагревах го озаран с една пръчка.“. В един от разговорите съобщава на събеседника си, че Комара си е хванал пътя и е избягал за Хасково, кани се да го прибере и да го бие. В друг разговор заявява, че когато дойде Комара ще го подгрее, хвали се, че постоянно му прави стресови ситуации. В друга комуникация сочи, че Комара няма нужда да спи. В следващ разговор обяснява, че е бил Комара, защото не е нахранил коте-хвали се, че му е „гримирал“ окото. В един от разговорите си заявява гордо по отношение на Комара: „Само днес съм го бил четири пъти!“.

В друг разговор споменавайки отново за насилие над Комара събеседничката му отговаря: „Толкова бой изяде този човек.“. Подобни заключения правят и други събеседници на подсъдимия по отношение на И.С.. В друг разговор се хвали, че за пореден път е изпратил Комара да взима чужди бали /това се установява и от показанията на свид. И.С. и Л.М., които ще бъдат коментирани по-долу в мотивите./. В друга комуникация посочва, че Комара спи в камиона защото в леглото му е настанил малко прасенце. Същата ситуация коментира в друг разговор: „И прасето спи на леглото, а тоя боклук спи по сандъците!“.

Заявява, че Комара е по-долу от животните. В друг разговор сочи, че откакто са дошли новите коне е направил Комара на луд и му е разлепил навсякъде бележки, че животните са на първо място. В друг разговор заявява, че е изкъпал Комара насила в естествен водоизточник, който определя като порой. Провежда разговор със свой познат и му разказва с гордост, как в момента малтретира Комара и го кара да яде, кайма която не бил дал на кучетата и се е развалила, обижда го по всякакъв начин. За това деяние в показанията си пред настоящата инстанция свид. И.С. заявява, че не му е било приятно да яде мляно месо и кости предназначено за животни.

Това съдържание кореспондира напълно с показанията на свид. И.С. /както тези депозирани в съдебната фаза на процеса, така и тези от досъдебната, дадени пред съдия, прочетени на етапа на съдебното следствие на осн. чл.281, ал.1, т.1 и 2 от НПК/. Те не противоречат помежду си, а се допълват взаимно, като следва да се отбележи, че този свидетел не промени показанията си, въпреки че беше поставен в редица очни ставки със

свидетели, които твърдяха, че едва ли не подсъдимият се е отнасял с пострадалия И.С., като със собствен син. В показанията си този свидетел разказва, че от дълги години е работил за подсъдимия, но от 2015 г. отношението на последния към него рязко се променило. Започнал да го обижда и бие без повод или заради чужди грешки по различни начини-с юмруци, ритници, криваци, с камшика за конете или със сбруята им и с други предмети. Заявява, че не го е предизвиквал с нищо, а винаги е вършил работата, която му е възлагал-грижи за животните в стопанството на М.А. и дърводобив, като описва подробно, в какво се състои самата работа /сутрин грижи за животните, през деня дърводобив и вечерта отново грижи за животните-12 коня, 6 прасета, 40 кокошки и 14 кучета/ и продължителността ѝ-от 07:00 сутринта до 21:30-22:30 ч. вечерта. Твърди, че подсъдимият не му плащал редовно за положения труд. Свид. И.С. сочи, че подсъдимият му е взел личната карта, за да не може да избяга, но въпреки това той на няколко пъти е опитвал да бяга, за да се отърве от побоищата на М.А., но последният го хващал и го връщал обратно. Описва подробно различни случаи, в които се е опитвал да напусне дома на подсъдимия и начините, по които той го е връщал. Заявява, че се е подчинявал на командите му и се е връщал, защото се е страхувал от подсъдимия и е очаквал той отново да го бие, както и че може да направи нещо на членове на семейството му. Твърди, че е заявявал на М.А., че не може да понася такъв тормоз и ще сложи край на живота си, но последният е бил безразличен. Два пъти е опитвал да осъществи намерението си, но и двата пъти подсъдимият го е свалял от въжето, защото иначе няма кой да му гледа животните. Заявява, че често се е случвало подсъдимият да го бие повече от час и да не спира въпреки виковете и плача му: „Аз пиця, викам, рева, но той не спира. Един път дори си глътнах езика. Като се свестих М. беше над мен.“. Посочва, че навсякъде по тялото има белези от побоищата. В разпита, проведен на 24.07.2018 г. по реда на чл.223 от НПК пред съдия от ПОС свид. И.С. сочи, че няколко дни преди разпита М.А. го ударил с тъпото на мотиката в лявата ръка, която го боли. Същото потвърждава и в разпита си пред настоящата инстанция и заявява, че когато се оплакал на подсъдимия, че го боли ръката последният му заявил, че нищо му няма и ще му бие една инжекция.

От приложеното към делото и коментирано от ВЛ по назначената СМЕ искане за образна диагностика от 24.07.2018 г. се установява, че при извършена рентгенография е установена фрактура на предмишницата на лявата ръка и е поставена гипсова лонгета за 30 дни.

От заключението на ВЛ по назначената СМЕ се установява, че при прегледа извършен на 24.07.2018 г. на И.С. е установено счупване на лявата лакътна кост и повърхностни мекотъканни увреждания- охлузвания и кръвонасядане по гръдния кош /гърдите, гърба/.

Според ВЛ уврежданията са резултат от тъпи травми и е възможно да са получени по съобщения от пострадалия начин, съответно:

-счупването на лявата лакътна кост-от удар с твърд тъп предмет преди около четири дни;

-уврежданията по гръдния кош-от удари в период до около две седмици с твърди тъпи предмети, възможно камшик и кол.

ВЛ посочва също, че счупването на лявата лакътна кост е довело до трайно затрудняване на движението на левия горен крайник за срок около три месеца, при нормално протичане на оздравителния процес, а останалите увреждания са довели до болка и страдание.

По повод счупването на ръката на свид. И.С. подсъдимият и синът му-свид. Д.А. твърдят, че то е било причинено от кон, който го е ритнал. Обясненията на подсъдимия в тази им част и показанията на синът му, който е заинтересован в негова полза целят единствено изграждането на защитна теза. Свид. И.С. твърди, че действително е имал такава контузия, но на дясната ръка и тя е била причинена отдавна.

Според настоящата инстанция показанията на свид. И.С. следва да бъдат кредитирани напълно не само защото кореспондират с доказателствата събрани при употреба на разрешена по законоопределения ред употреба на СРС и със заключението на ВЛ по назначената СМЕ, но и с показанията на редица други свидетели.

Те съвпадат с показанията на свид. Р.М. депозирани на досъдебното производство, прочетени на фазата на съдебното на осн. чл.281, ал.4, във вр. с ал.1 от НПК. В тях свидетелят сочи, че е работил при подсъдимия, като първоначално го е било страх да започне работа, защото бил чувал, че последният е луд и се бие много. Изпълнявайки тази си дейност се е запознал с И. от (...) по прякор „Комара.“, който също се е трудил при М.А.. Свид. Р.М. заявява: „„Комара“ живее в една малка стаичка в обора на М., а самия М. се отнася с него, като с животно. Жал ми е за „Комара и не знам как търпи всичко това...Много пъти съм виждал М. да бие „Комара“. Бил го е както на сечището, така и в къщата на М.. Бие го с каквото свари и където свари. Бие го без причина. Кажи-речи всеки ден го бие. Хвърля по него с различни предмети, хвърля с дърва по него и с какво ли още не. Като хване някоя пръчка и започва да го млати където свари“. Този свидетел описва подробно побоя с мотика нанесен от подсъдимия на свид. И.С., в резултат от който е счупена ръката на последния, както и реакцията на подсъдимия след това-ръката на С. се е надула между китката и лакътя, оплаквал се е че го боли, искал от М.А. да го заведе на лекар, но последният му отговорил, че му няма нищо и ще се оправи, че ще му удари една инжекция и ще се е оправил от това /същото твърди и свид. И.С./. По-нататък в показанията си твърди, че М.А. постоянно е псувал и обиждал свид. И.С., биел го е за всички и когато реши. Свид. Р.М. сочи, че „Комара“ му се е оплаквал неведнъж от държането на М.А. и е плакал пред него, споделял е че иска да избяга или да се самоубие, бягал е преди това, но подсъдимият го е намерил и върнал обратно, знаел, че ако избяга М.А. ще го намери където и да е и ще стане по-лошо /в

този смисъл са и показанията на свид. И.С., който твърди, че след като осуетил един от опитите му за бягство подсъдимият го бил, а също и подслушан между подсъдимия и неизвестно лице при употребата на СРС разговор, в който М.А. заявява, че Комара е избягал в Хасково, но ще го върне и ще го бие./. Свид. Р.М. твърди също, че подсъдимият освен, че постоянно тормозел и биел „Комара“ не му плащал за работата всеки път. От време-навреме му давал по 10 лв. и това за няколко дни. Твърди, че М.А. давал на свид. И.С. от време-навреме нещо за храна, но е бил свидетел как, като започне да го бие и като се ядоса много се е заканвал, че няма да му даде нищо за храна и ще стои гладен в кошарата, щял да работи без пари и без храна и не го интересува нищо. По-нататък в показанията си свид Р.М. сочи, че много пъти свид. И.С. му се оплаквал, че след като цял ден са работили дърводобив, като се върнели в с. Славовица М.А. го карал да се грижи за животните му и накрая за благодарност го биел и го оставял гладен да спи. Заключение: „М. направо се държеше с „Комара“ все едно му е роб. Даже и личната карта му беше прибрал.“. Свидетелят сочи, че А. е направил това, за да не може И.С. да избяга от него. Разказва случай, в който е управлявал автомобил без свидетелство за управление на МПС, бил е спрян за проверка от служител на МВР, който е искал да му състави акт за установяване на административно нарушение. Обадил се на подсъдимия, но той не могъл да оправи нещата, ядосал се и накарал свид. И.С. да пусне жалба, че полицаят взел някакви 100 лв. от жабката на колата при проверката. Твърди, че това не е вярно, но М.А. накарал насила свид. И.С. да напише тази жалба и го водил в гр. Плевен при адвокат, където дал на И.С. личната карта, за да я представи на адвоката и после му я взел обратно.

По време на разпита си в о.с.з. свид Р.М. отрече показанията си, заяви, че ги е дал под натиск от полицейски служители, които са го заплашвали, бил е изплашен не е чул какво са му прочели, не може да чете и пише и се е подписал. От всички тези твърдения вярно е само последното-при предявяване на протокола за разпит от ДП свидетелят потвърди, че всички положени върху протокола подписи за свидетел са негови. Преди провеждане на разпита от орган на досъдебното производство свидетелят е заявил, че има начално образование, което предполага, че може да чете и пише, липсват всякакви доказателства за оказано насилие, още по- малко пък, как разследващият полицаи е съчинил факти изложени на повече от две страници.

Ето защо съдът намира, че показанията на свид. Р.М. депозирани на досъдебното производство, прочетени на фазата на съдебното на осн. чл.281, ал.4, във вр. с ал.1 от НПК отразяват реално случили се факти и събития и следва да се ценят с доверие.

Подобен, но и по-комплициран е случаят и с показанията на свид. Л.М.. При разпитите в хода на досъдебното производство той излага диаметрално противоположни твърдения. На етапа на съдебното следствие на осн. чл.281,

ал.5, във вр. с ал.1, т.1 и 2 от НПК бяха прочетени показанията на този свидетел, дадени пред орган на досъдебното производство на 14.11.2018 г., на 16.01.2019 г. и пред съдия на 16.01.2019 г.

В два от разпитите-проведени на 14.11.18 г. и на 16.01.19 г. пред съдия свид. М. твърди, че подсъдимият се е грижил изключително добре за свид. И.С., давал му е пари, храна и дрехи, никога не го е обиждал или нагрубявал, но му е правил забележки, че е нехигиеничен. Същите са твърденията му и при разпита в съдебната фаза на процеса.

Съвсем различно е съдържанието на показанията депозирани при разпита пред орган на досъдебното производство, проведен на 16.01.2019 г. В тях свидетелят напълно отрича казаното на разпита от 14.11.18 г. Сочи, че присъстващият на разпита адвокат му е бил нает от подсъдимия, за да е последният напълно сигурен, че свидетелят ще даде показания в негов интерес. Заявява, че не желае това лице да го защитава повече и оттегля пълномощното си. Твърди, че преди разпита на 14.11.18 г. подсъдимият го е притиснал и му е обещал сумата 3 000 лв., ако му направи тази услуга. Лично през прозореца на килията му му е казал да съчини историята, че К.М. и П.В. са го пребили от бой и заплашили, за да свидетелства против него, което не отговаря на истината. Сочи, че се страхува от М.А. който е по-силен от него бил го е, изпраща хора да го тормозят и го тормози и той самия. Заявява: „В действителност аз съм виждал много пъти как М. малтретира и бие И. „Комара“. С дървета и желяза.“. В останалата част от разпита си заявява, как самият той също е бил бит и тормозен от подсъдимия, който дори е идвал в друго населено място, за да го върне насила на работа /отношение подобно като към свид. И.С./.. Твърди, че многократно М.А. е изпращал него и Комара да крадат селскостопанска продукция, която да му предоставят.

Същият ден на 16.01.19 г. свид. Л.М. е разпитан пред съдия от ПОС, на който разпит присъстват и М.А. и трима от защитниците му. При този разпит свид. Л.М. отново променя показанията си, заявявайки, че изложеното порано на същия ден не е вярно, че М.А. не е биел, малтретирал и тормозил И.С., а напротив-грижил се е за него, давал му е пари, дрехи и храна и му е осигурил добри битови условия за живот /по-горе в мотивите вече бяха описани два случая, при които в присъствие на подсъдимия свидетелите променят показанията си явно притеснени от присъствието му/.

В същия смисъл са и показанията на свид. Л.М. депозирани на етапа на съдебното следствие. Помолен от съда да обясни различията в твърденията си свидетелят заяви, че преди да бъде разпитан на 16.01.19 г. пред орган на досъдебното производство е бил бит, тормозен и заплашван от свид. К.М., П.В. и Н.А. в т.ч. и преди разпита в кабинета на наблюдаващия прокурор Н.П.. Това стана причина с нарочно определение, постановено в о.с.з. проведено на 04.11.21 г. да бъде изпратен препис от протокола от заседание на СГП. Същият е бил препратен с постановление на прокурор от тази прокуратура от 30.11.21 г. на СП, където е била образувана преписка №

2637/21 г. и извършено проверка по реда на чл.145 от ЗСВ. В хода на извършената проверка са събрани множество доказателства подредени в пет тома. Същата е приключила с постановление на наблюдаващия прокурор от 18.04.22 г., в което на седем страници, решаващият орган е анализирал събраните доказателства и в крайна сметка е отказал да образува наказателно производство.

Тези флукутации в поведението на свид. Л.М. са обясними с отбелязаното в приложената към делото справка изх. № 2999/11.11.21 г. от Затвора-Плевен. В нея е отбелязано: „...Л.св. Л.М. заема ниските нива в затворническата общност. Абсолютно безотговорен и безкритичен, както в действията си извън местата за лишаване от свобода, така и в условията на по-рестриктивната среда в затвора...Склонен е да наруши правилата, както воден от вътрешните си импулси да получи облага веднага и на момента и да задоволи потребностите си, така и да се постави в услуга на лишени от свобода стоящи по-горе в йерархията на затворническата общност. Силно податлив е на внушения и манипулации.“.

Освен това в показанията си свид. К.М., П.В. и Н.А. напълно отричат да са упражнявали каквото и да е влияние върху свид. Л.М., за да свидетелства във вреда на подсъдимия. В допълнение свид. К.М. и П.В. сочат, че не те са търсили свид. Л.М., за да свидетелства по настоящето дело, а обратното-последният е изявил такова желание.

Прочее в цялото производство лайтмотивът на защитата бе, че определени служители на МВР по различни начини манипулират и създават неверни данни, за да уличат подсъдимия, което твърдение е абсолютно голословно. Липсват каквито и да е доказателства служители на МВР да са заинтересовани да zlepоставят подсъдимия, още по-малко да са извършвали действия от този вид.

Необходимо е също да се отбележи, че показанията на свидетеля П.В. съдържат доказателства и за положението, в което е бил поставен свид. И.С. от подсъдимия. При разпита си в о.с.з., проведено на 30.06.21 г. свид. П.В. заявява: „С И.С. се запознахме през лятото на 2018 г., при извършване на процесуално- следствени действия (ПСД) - претърсване и изземване в с. Славовица в къщата на подсъдимия. С предварително одобрение и разрешение влязохме в къщата на подсъдимия, същият беше задържан и обезпечен. Паралелно се извърши обезпечаване в обитаваното от него помещение в къщата и в съседни стопански сгради. Именно в стопанската сграда се сблъскахме с И. и се запознахме. Знаем го като И.-Комара. Намерихме го в една стая без прозорци и едно легло, в което се гушкаше с едно прасе. Също беше обезпечен и изведен на двора. Заедно с колеги от БОП-а (мисля, че Г.Р. беше колегата) решихме да проведем беседа с него и тогава т.нар. И.-Комара ни изненада като почти през сълзи почна да приказва: „Спасете ме“. „Спасете ме. “ Питаме „От какво да те спасяваме?“ и той каза: „Не мога повече да стоя тук, държат ме насила, личната ми карта са

я прибрали при тях. Два пъти съм опитвал да се самоубия и колко пъти съм се опитвал да избягам и все ме намира. “Имаше предвид, че подсъдимият М. му е взел картата, държи го насила при него и не го пуска да си отиде. Също така по време на тази беседа каза, че евентуално може би преди два дни му е нанесъл сериозен побой, като една от ръцете му беше видимо изкривена, а впоследствие се оказа, че е и счупена. И. го взехме след консултация с наблюдаващия прокурор, срещнаха се, беше освидетелстван съответно, след което му беше направен разпит пред съдия“. По-нататък в показанията си свид. В. отговаряйки на въпроси на страните и съда сочи, че картата на свидетеля И.С. е била намерена в дома на подсъдимия.

За това, което е причинявал М.А. на свид. И.С. говори и свид. В.С. при разпита си в о.с.з. на 28.10.2020 г.: „Отношението му беше лошо и вулгарно към Комара. Имам предвид побоища, засрамване, третираше го като нечовек. Ставал съм свидетел 1-2 пъти на такива неща. Един път на центъра видях, че го бяха хванали 3-4 души заедно с подсъдимия, за да му свалят гащите и да му гледат гениталиите, след което се смееха и се бързаха. Виждах съм също М. да го ритат 2-3 пъти на центъра. Казва му „Прибирай се веднага, какво правиш тук“. Хванаха го, съблякоха го и го понесоха на ръце и започнаха да се смеят. Това се случи на центъра, в кръчмата на Г.. Г. това е Г.Л.. Г. не беше там, синът му Б. беше там. Тогава му тегли 2-3 ритника и Комарът си замина.“.

В показанията, депозиранни в хода на досъдебното производство и прочетени на етапа на съдебното следствие на осн. чл.281, ал.4, във вр. с ал.1, т.2 от НПК, свид. С.С., заявява: „По мое мнение Комара има страх от М. от този постоянен тормоз и буквално го е подчинил като роб.“.

Показанията на свид. Д.И., Н.Т., Г.М., Р.Б., Б.О., Д.П., Д.Л., М.К., Ц.Л., З.К., Д.А., А.Й., Г.К., П.Г., О.К., Е.Н., Н.Я., П.П., Я.К., И.Ф. и Р.Ф. следва да се кредитират в частта им, в която същите сочат, че свид. И.С. е работил при подсъдимия и е живеел в имота му. Не могат да се ценят с доверие относно това, че отношението на М.А. към И.С. е било почтено и приятелско, предвид изложеното по-горе в мотивите. В показанията си последният не отрича, че подсъдимият му е давал дрехи да се облича, предоставял му е храна и пари, но от друга страна постоянно след 2015 г. го е тормозил физически и психически.

Показанията на свид. Х.М. и Н.Н. установяват, че през определен период свид. И.С. е работил в гр. Хасково и с. Узунджово, което е видно и от показанията на свид. Р.Б..

При анализа на доказателствата и имайки предвид данните за личността на подсъдимия и психологическия му профил, коментирани вече по-горе се налага категоричния извод, че третирайки през дълъг период от време изключително жестоко и нечовешки пострадалия И.С., подсъдимият го е поставил в положение на абсолютна зависимост и страх, която го е лишила от възможност да се защити или да потърси помощ /свид. И.С. сочи, че не е

опитвал да търси помощ от полицията, защото е бил свидетел на близки отношения между М.А. и служители на МВР, за което са налице и други доказателства по делото/. Това е била и причината, той да търпи всичко, което му се случва и безропотно да изпълнява всякакви заповеди на подсъдимия.

При така установената фактическа обстановка съдът намира за установено от правна страна, че с деянията коментирани в този абзац подсъдимият е осъществил състава на следните престъпления:

-престъпление по чл. 159а, ал.2, т.2, алт.1 и т.4 във вр. с ал.1, във вр. с чл.26, ал.1 от НК, като в периода от неустановен ден, от началото на месец юли 2015г. до 31.05.2017г. в гр. Стара Загора, гр.Хасково, гр.Плевен и гр.Димитровград, при условията на продължавано престъпление, с четири деяния, които осъществяват поотделно състав на едно и също престъпление, извършени са през непродължителен период от време, при една и съща обстановка и при еднородност на вината, при което последващото се явява от обективна и субективна страна продължаване на предшестващото набрал И.П.С. с [ЕГН] от (...), чрез използване на принуда и състояние на зависимост, и го транспортирал до с.Славовица, обл.Плевен, с цел да бъде използван за принудителен труд и да бъде държан в принудително подчинение, независимо от съгласието му, както следва:

На неустановена дата през месец юли 2015г. в гр.Стара Загора набрал И.П.С. от (...), чрез използване на принуда и състояние на зависимост и го транспортирал на същата до с.Славовица, обл.Плевен, с цел да бъде използван за принудителен труд и да бъде държан в принудително подчинение, независимо от съгласието му.

На неустановена дата през месец октомври 2015г., в гр.Хасково набрал И.П.С. от (...), чрез използване на принуда и състояние на зависимост и го транспортирал на същата дата до с.Славовица, обл.Плевен, с цел да бъде използван за принудителен труд и да бъде държан в принудително подчинение, независимо от съгласието му.

На неустановена дата през периода от 01.01.2016г. до 31.12.2016г. в гр.Плевен набрал И.П.С. от (...), чрез използване на принуда и състояние на зависимост и го транспортирал на същата дата до с.Славовица, обл.Плевен, с цел да бъде използван за принудителен труд и да бъде държан в принудително подчинение, независимо от съгласието му.

На неустановена дата през периода 01.05.2017г. до 31.05.2017г. в гр.Димитровград набрал И.П.С. от (...), чрез използване на принуда и състояние на зависимост и го транспортирал на същата дата до с.Славовица, обл.Плевен, с цел да бъде използван за принудителен труд и да бъде държан в принудително подчинение, независимо от съгласието му.

-престъпление по чл.159 в от НК, като от неустановен ден на месец юли 2015г. до 24.07.2018г. в с.Славовица, обл.Плевен използвал пострадалия от трафик И.П.С. от (...) с [ЕГН] за принудителен труд, като същият е държан в

принудително подчинение независимо от съгласието му.

-престъпление по чл. 129, ал.2, вр.ал.1 от НК, като на неустановена дата през м.07.2018г. в землището на с.Славовица, обл.Плевен, причинил на И.П.С. с [ЕГН] от (...) средна телесна повреда, изразяваща се в счупване на лява лакътна кост, което довело до трайно затруднение движението на горен ляв крайник.

Деянията са извършени от подсъдимия при условията на пряк умисъл-същият е съзнавал общественноопасния им характер, предвиждал е техните общественноопасни последици и е искал настъпването им.

Причини за извършване на престъпленията в този абзац са незачитане на установения в страната правов ред и правата на личността.

При определяне на наказанията, които следва да бъдат наложени на подсъдимия за престъпленията коментирани в тази част от мотивите, съдът в съответствие с разпоредбата на чл.54 от НК съобрази отегчаващите и смекчаващите отговорността на извършителя обстоятелства.

За престъплението по чл. 159а, ал.2, т.2, алт.1 и т.4 във вр. с ал.1, във вр. с чл.26, ал.1 от НК:

Отегчаващи отговорността обстоятелства за това престъпление са дългият период от време, през който извършителят е осъществявал престъпния си замисъл, а също и че то е осъществено чрез четири отделни деяния. Такова е и изключителната жестокост и изобретателност на дееча проявена в различните форми на насилие, които са причинили множество физически и морални страдания на пострадалия и са го тласнали към самоубийство. Дори и спрямо животни такова поведение е криминализирано, още повече, че както стана ясно по-горе подсъдимият в собствената си изкривена ценностна система е класифицирал пострадалия И.С. като понижше същество.

Както вече бе споменато чистото съдебно минало на подсъдимия не следва да се абсолютизира като смекчаващо отговорността обстоятелство и да му се придава особена тежест, защото за разлика от други случаи не е достатъчно, за да създаде на извършителя имидж на добросъвестен гражданин. Напротив-по-горе в мотивите съдът анализира данните за личността на дееча, съдържащи се в различни доказателствени средства и достигна до категоричния извод, че той е лице с изключително висока степен на обществена опасност, поставило себе си и своите интереси над правата на останалите членове на обществото, над морала и законите.

Друго смекчаващо отговорността обстоятелство отново с уговорката направена по-горе е срокът от време изминал между консумиране на престъплението и налагане на наказанието, който обаче не може да се вмени изцяло в критика на правораздавателните органи.

За това престъпление НК предвижда наказание лишаване от свобода от три до десет години и глоба от десет хиляди до двадесет хиляди лева. И в този случай единствено заради периодът от време изминал между

консумиране на престъплението и налагане на наказанието, макар и с направената по-горе в мотивите уговорка, въпреки очевидния превес на отегчаващите отговорността на дееца обстоятелства съдът намира, че следва да се наложи наказание около средата на предвиденото от закона, а именно шест години лишаване от свобода което да бъде изтърпяно при първоначален строг режим и глоба в размер 15 000 /петнадесет хиляди/ лв. Това наказание би трябвало да реализира ефективно целите си, предвидени в разпоредбата на чл.36 от НК. На първо място ще се въздейства предупредително и възпитателно върху извършителя, който, както бе посочено по-горе, е лице с изключително висока степен на обществена опасност. Единственият начин той да бъде мотивиран положително към спазване на установения в страната обществен ред и съобразяването му с личността и правата на останалите граждани е реалното изтърпяване на наказание, което да не е минимално. Освен това по този начин ще се отнеме възможността му в един относително дълъг период от време да върши и други престъпления, като по този начин ще бъдат защитени интересите на добросъвестните членове на обществото. От друга страна следва да се осигури осъществяването и на генералната превенция като цел на наказанието, т.е. да се въздейства предупредително и възпитателно и върху останалите граждани в държавата, склонни да извършват престъпления от този вид.

За престъплението по чл. 159в от НК:

Отегчаващите и смекчаващи отговорността на дееца обстоятелства са идентични с тези изложени от съда при индивидуализиране на наказанието за престъплението по чл. 159а, ал.2, т.2, алт.1 и т.4 във вр. с ал.1, във вр. с чл.26, ал.1 от НК.

И тук отегчаващо отговорността обстоятелство е дългият период от време на извършването му. Такова е и изключителната жестокост и изобретателност на дееца проявена в различните форми на насилие, които са причинили множество физически и морални страдания на пострадалия и са го тласнали към самоубийство. Дори и спрямо животни такова поведение е криминализирано, още повече, че както стана ясно по-горе подсъдимият в собствената си изкривена ценностна система е класифицирал пострадалия И.С. като по-низше същество.

Отново чистото съдебно минало на подсъдимия не следва да се абсолютизира като смекчаващо отговорността обстоятелство и да му се придава особена тежест, защото за разлика от други случаи не е достатъчно, за да създаде на извършителя имидж на добросъвестен гражданин. Напротив- по-горе в мотивите съдът анализира данните за личността на дееца, съдържащи се в различни доказателствени средства и достигна до категоричния извод, че той е лице с изключително висока степен на обществена опасност, поставило себе си и своите интереси над правата на останалите членове на обществото, над морала и законите.

Друго смекчаващо отговорността обстоятелство отново с уговорката

направена по-горе е срокът от време изминал между консумиране на престъплението и налагане на наказанието, който обаче не може да се вмени изцяло в критика на правораздавателните органи.

За това престъпление НК предвижда наказание лишаване от свобода от три до десет години и глоба от десет хиляди до двадесет хиляди лева. И в този случай единствено заради периодът от време изминал между консумиране на престъплението и налагане на наказанието, макар и с направената по-горе в мотивите уговорка, въпреки очевидния превес на отегчаващите отговорността на дееца обстоятелства съдът намира, че следва да се наложи наказание около средата на предвиденото от закона, а именно шест години лишаване от свобода което да бъде изтърпяно при първоначален строг режим и глоба в размер 15 000 /петнадесет хиляди/ лв. Това наказание би трябвало да реализира ефективно целите си, предвидени в разпоредбата на чл.36 от НК. На първо място ще се въздейства предупредително и възпитателно върху извършителя, който, както бе посочено по-горе е лице с изключително висока степен на обществена опасност. Единственият начин той да бъде мотивиран положително към спазване на установения в страната обществен ред и съобразяването му с личността и правата на останалите граждани е реалното изтърпяване на наказание, което да не е минимално. Освен това по този начин ще се отнеме възможността му в един относително дълъг период от време да върши и други престъпления, като по този начин ще бъдат защитени интересите на добросъвестните членове на обществото. От друга страна следва да се осигури осъществяването и на генералната превенция като цел на наказанието, т.е. да се въздейства предупредително и възпитателно и върху останалите граждани в държавата, склонни да извършват престъпления от този вид.

За престъплението по чл. 129, ал.2, вр.ал.1 от НК:

Отегчаващо отговорността обстоятелство е начинът на извършването му-чрез нанасяне на множество удари върху беззащитен човек, който дори и в този момент не реагира и не се защитава, опасявайки се, че такива действия ще мултиплицират агресията и жестокостта, проявявана почти ежедневно от подсъдимия. Отегчаващо отговорността обстоятелство е и предметът на престъплението-телесната неприкосновеност на лице третирано от извършителя антихуманно дълги години, поставен в резултат от това в пълно състояние на зависимост и безусловно подчинение. В този ред на мисли това престъпление е естествен резултат от поведението на подсъдимия. Отегчаващо отговорността обстоятелство е и отношението на М.А. към И.С. след извършване на престъплението-виждайки, че ръката на пострадалия е подута и чувайки оплакванията му, че изпитва болка и молбата да бъде консултиран с лекар, подсъдимият му отговорил, че му няма нищо и ще му бие една инжекция. Безспорно е, че последният няма медицинско образование и не е компетентен да преценява здравословното състояние на лица и да предприема действия по лечението им, още по-малко с инвазивни

методи, които носят съществен риск за здравето на „пациента“, но въпреки това същият многократно си е позволявал да извършва такива, дори и след предупреждение от квалифицирани лица за опасност за здравето на пострадалия. Както става ясно от заключението на ВЛ по назначената СПЕ това е характерно за нарцистичните личности, какъвто тип е подсъдимия, които са неспособни да проявяват състрадание и във взаимоотношенията си с околните са експлоатиращи. В съзнанието на дееца той е щял да „излекува“ пострадалия, както намери за добре, за да може последния да продължи да работи. При разпита си в съдебно заседание И.С. сподели, че все още изпитва болки от тази фрактура, т.е. въпреки изминалия период от време той още търпи вреди-също отегчаващо обстоятелство.

Както и при определяне на наказанията за другите описани дотук престъпления чистото съдебно минало на дееца и периодът изминал между осъществяване на престъплението и налагане на наказанието не могат да се ценят с изключителна тежест на фона на дълголетното персистиращо противоправно поведение, наглост и чувство за безнаказаност демонстрирани от подсъдимия.

За това престъпление НК предвижда наказание лишаване от свобода до шест години. Както и при индивидуализиране на наказанията за коментираните вече престъпления единствено заради периодът от време изминал между консумиране на престъплението и налагане на наказанието, макар и с направената по-горе в мотивите уговорка, въпреки очевидния превес на отегчаващите отговорността на дееца обстоятелства съдът намира, че следва да се наложи наказание около средата на предвиденото от закона, а именно три години лишаване от свобода, което да бъде изтърпяно при първоначален строг режим. Това наказание би трябвало да реализира ефективно целите си, предвидени в разпоредбата на чл.36 от НК. На първо място ще се въздейства предупредително и възпитателно върху извършителя, който, както бе посочено по-горе е лице с изключително висока степен на обществена опасност. Единственият начин той да бъде мотивиран положително към спазване на установения в страната обществен ред и съобразяването му с личността и правата на останалите граждани е реалното изтърпяване на наказание, което да не е минимално. Освен това по този начин ще се отнеме възможността му в един относително дълъг период от време да върши и други престъпления, като по този начин ще бъдат защитени интересите на добросъвестните членове на обществото. От друга страна следва да се осигури осъществяването и на генералната превенция като цел на наказанието, т.е. да се въздейства предупредително и възпитателно и върху останалите граждани в държавата, склонни да извършват престъпления от този вид. За съжаление в последните години под влиянието на множество фактори насилието се превръща в норма за обществото, което налага предприемането на по-интензивни мерки за ограничаването му.

По обвинението за престъпление по чл.143, ал.1, вр.чл.18, ал.1 от НК:

Фактическата обстановка досежно това обвинение вече беше коментирана от съда при произнасянето му за престъпление по чл.213а, ал.3, т.6, вр.ал.2, т. 1, алт. 1 и т.3, алт.3 вр.ал. 1, вр.чл.26, ал.1 от НК.

Установява се безспорно, че на 13.03.2018 година в град Плевен, свид. Т.И. шофирал личния си автомобил „Волво“ с [рег. №]. На светофар в района на Автогара-Плевен спрял на червен сигнал и в това време подсъдимият без разрешение от страна на Т.И. се качил в автомобила му. Започнал да го псува и обижда. Заканил му се, че ще го убие ако не оттегли жалбите си до полиция и прокуратура. Заявил му, че не го е страх от полиция и прокуратура и „24 часа, 72 часа, излизам и умираш!“. Казал на Т.И. да предаде на баща му О., че същото го очаква и него, ако не му даде имота, като дал срок на О.И. да му отстъпи 20-те декара до края на м.март или да го обезщети по друг начин. Изплашен от това агресивно поведение Т.И. само успял да отвърне: „Добре, ще се оправим.“. Въпреки заканата обаче И. не предприел действия по оттегляне на жалбата си.

Тази фактическа обстановка се установява на първо място от показанията на свидетелите О.И. /както тези разказани на етапа на съдебното следствие, така и депозираните пред орган на досъдебното производство и прочетени в съдебната фаза на процеса на осн. чл.281, ал.4, във вр. с ал.1, т.2 от НПК, които свидетелят напълно поддържа/ и Т.И.. Вярно е, че доказателствата съдържащи се в показанията на първия са производни, доколкото той не е бил очевидец на деянието, но с подробности съвпадат с показанията на втория свидетел. Освен това, както вече бе изяснено по-горе за този инцидент подсъдимият провежда телефонен разговор с неизвестно лице, на което обяснява как е влязъл в автомобила на свид. Т.И. и е осъществил физическо и психическо насилие върху него. Същият е отразен върху ВДС, изготвен при употреба на разрешено по установения от закона ред използване на СРС.

При така установената фактическа обстановка съдът намира за установено от правна страна, че с деянието коментирано в този абзац подсъдимият е осъществил състава на престъпление по чл.143, ал.1, вр.чл.18, ал.1 от НК, като на 13.03.2018 г. в гр.Плевен, направил опит да принуди Т.О.И. от същия гр. да извърши нещо противно на волята му - да оттегли жалбата си до Окръжна прокуратура - гр.Плевен, като употребил за това заплашване, като опитът останал недовършен, поради независещи от дееца причини.

Деянието е извършено от подсъдимия при условията на пряк умисъл-същият е съзнавал общественоопасния му характер, предвиждал е неговите общественоопасни последици и е искал настъпването им.

Причини за извършване на това престъпление са незачитане на установения в страната правов ред и правата на личността.

При определяне на наказанието,което следва да бъде наложено на подсъдимия за това престъпление, съдът в съответствие с разпоредбата на

чл.54 от НК съобрази отегчаващите и смекчаващите отговорността на извършителя обстоятелства.

Като отегчаващо отговорността обстоятелство е необходимо да се има предвид, че това е само едно от поредицата противоправни действия предприети от подсъдимия, целящи осъществяването на насилие върху свид. О.И. и Т.И., за да могат те да изпълнят желанията на подсъдимия. Както бе изяснено по-горе за него това е възприет от години маниер на поведение и начин на живот. Факт е също, че подсъдимият е извършил няколко престъпления, за които е обвинен и признат за виновен с настоящия съдебен акт.

В контекста на изложеното дотук, като смекчаващи отговорността обстоятелства се отчитат чистото съдебно минало на подсъдимия и срокът от време изтекъл от извършване на престъплението до налагане на наказанието, но с множеството уговорки направени вече от съда по-горе в мотивите, които са релевантни и при ангажиране на отговорността за това престъпление.

За това престъпление НК предвижда наказание лишаване от свобода до шест години. Както и при индивидуализиране на наказанията за коментираните вече престъпления единствено заради периодът от време изминал между консумиране на престъплението и налагане на наказанието, макар и с направената по-горе в мотивите уговорка, въпреки очевидния превес на отегчаващите отговорността на дееца обстоятелства съдът намира, че следва да се наложи наказание около средата на предвиденото от закона, а именно три години лишаване от свобода, което да бъде изтърпяно при първоначален строг режим. Това наказание би трябвало да реализира ефективно целите си, предвидени в разпоредбата на чл.36 от НК. На първо място ще се въздейства предупредително и възпитателно върху извършителя, който, както бе посочено по-горе е лице с изключително висока степен на обществена опасност. Единственият начин той да бъде мотивиран положително към спазване на установения в страната обществен ред и съобразяването му с личността и правата на останалите граждани е реалното изтърпяване на наказание, което да не е минимално. Освен това по този начин ще се отнеме възможността му в един относително дълъг период от време да върши и други престъпления, като по този начин ще бъдат защитени интересите на добросъвестните членове на обществото. От друга страна следва да се осигури осъществяването и на генералната превенция като цел на наказанието, т.е. да се въздейства предупредително и възпитателно и върху останалите граждани в държавата, склонни да извършват престъпления от този вид. Както настоящата инстанция отбелязва вече в последните години под влиянието на множество фактори насилието и принудата се превръщат в норма за обществото, което налага предприемането на по-интензивни мерки за ограничаването му.

По обвинението за престъпление по по чл.144, ал.3, вр.ал.1 от НК:

На неустановен ден, през месец март 2018 година, пострадалият С.С. се намирал в центъра на село Славовица, обл. Плевен. Видял свидетеля Д.Г.П., който седял в паркиран автомобил. Пострадалият се приближил до автомобила, застанал на пътното платно откъм мястото на водача и започнал разговор с П.. Малко след това, към тях, управлявайки автомобил приближил М.А. и спрял по такъв начин, че пострадалият С. се оказал притиснат между двете МПС. Дватама свидетели направили забележка на подсъдимия, че е притиснал С. с автомобила си. След като чул това, М.А. заявил, че С. не е човек, ще го убие и ще го прати при починалата му съпруга да ѝ занесе дрехата, че тя я е забравила.

Тази фактическа обстановка се установява от показанията на свид. С.С., депозириани в хода на досъдебното производство и прочетени на етапа на съдебното следствие на осн. чл.281, ал.4, във вр. с ал.1, т.2 от НПК, от показанията на свид. В.С. и Д.П., от показанията на свид. Л.М., депозириани пред орган на досъдебното производство на 16.01.19 г. прочетени на етапа на съд. следствие на осн. чл.281, ал.5, във вр. с ал.1, т.1 и 2 от НПК, за които съдът вече изложи доводи защо се ценят с доверие.

В показанията си свид. С.С. и В.С. твърдят, че от години са били подложени на тормоз от подсъдимия, като поводът за това е бил отказ на свид. В.С. да участва в незаконен дърводобив, организиран от М.А.. Според показанията на свид. С.С. тогава подсъдимият се е обърнал към двамата с думите: „Вие ще бъдете разсипани и унищожени и ще ви изселя от селото.“. Както бе отбелязано и по-горе в един от телефонните разговори, подслушани при експлоатация на СРС подсъдимият заявява, че ще изсели от селото хора които не харесва. По-нататък в показанията си тези двама свидетели твърдят, че постоянно са били обиждани и заплашвани от подсъдимия, той много пъти, когато е управлявал автомобил е променял умишлено траекторията си на движение и се е насочвал към тях, чупил е прозорци на домовете им, хвърлял е пиратки в дворовете им /и двамата свидетели са категорични, че в някои от случаите са го виждали лично/, изпращал им е траурна музика и им е „организирал“ погребения, извадил е кръст от гроб на техен роднина и го е оставил в двора на техен имот. И двамата са категорични, че в резултат от този стрес е починала съпругата на свид. С.С. и майка на свид. В.С.-Ц.С.а. Защитата възрази, че в официалните документи е описана друга причина за смъртта, но тя може да се провокира именно от стрес. В показанията си, депозириани пред орган на досъдебното производство на 16.01.19 г. прочетени на етапа на съд. следствие на осн. чл.281, ал.5, във вр. с ал.1, т.1 и 2 от НПК свид. Л.М. заявява, че подсъдимият го е изпращал да чупи прозорците на В.С.. Сочи, че първоначално не е искал да ходи, но М.А. го бил и го принудил, като му дал камък, към който били залепени две пиратки и му казал да запали пиратките преди да хвърли камъка.

Относно обстоятелствата, свързани конкретно с престъплението обсъждано в този абзац доказателства се съдържат в показанията на свид.

С.С. и Д.П.-и двамата очевидци. Те са непротиворечиви и описват дословно възприетата от съда фактическа обстановка. В хода на съдебното следствие защитата направи опит да дискредитира показанията им опитвайки се да ги представи като участници в канал за трафик на хора, за което не се представиха убедителни доказателства, още по-малко пък влязъл в сила съдебен акт. Прочее дори и да се приеме обратното такъв факт е ирелевантен и не може да ги направи негодни да свидетелстват, доколкото такава забрана в позитивното законодателство не се съдържа. Със същата еуфория защитата се отнесе към показанията на многократно осъждания за престъпления свид. Л.М., който охотно в различни съдебни заседания разказваше как е бил малтретиран физически и психически от служители на МВР, в т.ч. и в кабинета на наблюдаващия прокурор по делото, за да лъжесвидетелства в ущърб на подсъдимия, които твърдения, както бе изяснено по-горе са неистински.

При така установената фактическа обстановка съдът намира за установено от правна страна, че с деянието коментирано в този абзац подсъдимият е осъществил състава на престъпление по чл. 144, ал.3, вр.ал.1 от НК, като на неустановена дата през м.03.2018г. в с.Славовица, обл.Плевен се закарнал на С.В.С. от с.с. с убийство и това закарване, би могло да възбуди основателен страх за осъществяването му.

Деянието е извършено от подсъдимия при условията на пряк умисъл-същият е съзнавал общественоопасния му характер, предвиждал е неговите общественоопасни последици и е искал настъпването им.

Причини за извършване на това престъпление са незачитане на установения в страната правов ред и правата на личността.

При определяне на наказанието,което следва да бъде наложено на подсъдимия за това престъпление, съдът в съответствие с разпоредбата на чл.54 от НК съобрази отегчаващите и смекчаващите отговорността на извършителя обстоятелства.

Като отегчаващо отговорността обстоятелство е необходимо да се има предвид, че това е само едно от поредицата противоправни действия предприети от подсъдимия, целящи осъществяването на насилие и тормоз върху свид. С.С., В.С. и членовете на семействата им. Както бе изяснено по-горе за него това е възприет от години маниер на поведение и начин на живот. Същият, заблуден от завишената си без основание самооценка е формирал неправилна представа за личността си и е решил да „ръководи“ по свои правила, цял един регион. Факт е също, че подсъдимият е извършил няколко престъпления, за които е обвинен и признат за виновен с настоящия съдебен акт.

В контекста на изложеното дотук, като смекчаващи отговорността доказателства се отчитат чистото съдебно минало на подсъдимия и срокът от време изтекъл от извършване на престъплението до налагане на наказанието, но с множеството уговорки направени вече от съда по-горе в мотивите, които

са релевантни и при ангажиране на отговорността за това престъпление.

За това престъпление НК /в редакцията която е била в сила към момента на извършване на престъплението/ предвижда наказание лишаване от свобода до шест години. Както и при индивидуализиране на наказанието за коментираните вече престъпления единствено заради периодът от време изминал между консумиране на престъплението и налагане на наказанието, макар и с направената по-горе в мотивите уговорка, въпреки очевидния превес на отегчаващите отговорността на дееца обстоятелства съдът намира, че следва да се наложи наказание около средата на предвиденото от закона, а именно три години лишаване от свобода, което да бъде изтърпяно при първоначален строг режим. Това наказание би трябвало да реализира ефективно целите си, предвидени в разпоредбата на чл.36 от НК. На първо място ще се въздейства предупредително и възпитателно върху извършителя, който, както бе посочено по-горе е лице с изключително висока степен на обществена опасност. Единственият начин той да бъде мотивиран положително към спазване на установения в страната обществен ред и съобразяването му с личността и правата на останалите граждани е реалното изтърпяване на наказание, което да не е минимално. Освен това по този начин ще се отнеме възможността му в един относително дълъг период от време да върши и други престъпления, като по този начин ще бъдат защитени интересите на добросъвестните членове на обществото. От друга страна следва да се осигури осъществяването и на генералната превенция като цел на наказанието, т.е. да се въздейства предупредително и възпитателно и върху останалите граждани в държавата, склонни да извършват престъпления от този вид. Както настоящата инстанция отбелязва вече в последните години под влиянието на множество фактори насилието и принудата се превръщат в норма за обществото, което налага предприемането на по-интензивни мерки за ограничаването му.

Тъй като всички престъпления, предмет на настоящето наказателно производство са извършени преди да е имало влязла в сила присъда за което и да е от тях на основание чл.23, ал.1 от НК на подсъдимия трябва да се наложи едно общо, най-тежко наказание от определението му с настоящата присъда, а именно десет години лишаване от свобода при първоначален строг режим на изтърпяване на наказанието.

На основание чл. 23, ал. 3 от НК към най-тежкото наказание следва да се присъединят изцяло наказанията глоба, наложени на подсъдимия в общ размер тридесет и седем хиляди лева.

На основание чл. 59 от НК при изпълнение на наказанието лишаване от свобода трябва да се приспадне времето, през което подсъдимият е бил с мярка за неотклонение „задържане под стража“, считано от 25.07.2018 г. до 23.01.2019 г. и времето, през което подсъдимият е бил с мярка за неотклонение „домашен арест“, считано от 23.01.2019 г. до 19.11.2019 г.

След влизане на присъдата в сила веществените доказателства да се

върнат на подсъдимия.

При този изход на процеса и на основание чл.189, ал.3 от НПК подсъдимия следва да бъде осъден да заплати по сметката на ОД на МВР - Плевен направените по време на досъдебното производство разноси по делото в размер на 2884,52 лева и по сметката на ОС — Плевен направените по време на съдебното следствие разноси в размер на 632,89 лева.

По изложените съображения съдът постанови присъдата си.

ПРЕДСЕДАТЕЛ: